

Žalovaný udeřil žalobce do tváře, čímž bylo žalobci způsobeno poranění na tváři a vyraženo mu oko. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, mimo jiné též za zohyždění ztrátou oka. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci za zohyždění 3.000 Kč a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pokud se týče náhrady za zohyždění má soud podle posudku znalce za dokázáno, že by žalobce mohl sice nositi protézu, čímž by výraz jeho obličeje nabyl pravidelné tvárnosti a jen zohyždění v obličeji zůstane, ale to že nemá u něho, staršího člověka, významu. Znalec sice uvedl, že by protéza a její zasazení stálo celkem 60 Kč, avšak soud uvážil, že žalobce není povinen nositi umělé oko, a že žalovaný stav jeho zavinil a v tomto zohyždění že trpí jeho vředlečná činnost, neboť společensky jest méněcenným a hlavně při poptávce po práci hledí se k tomu, že jest zohaven, takže podle § 1326 obč. zák. zohyždění jest tu na překážku zaopatření, přisoudil mu soud podle § 273 c. ř. s. za zohyždění částku 3.000 Kč, při čemž vzal soud i v úvahu, že žalobce mohl by si protézou svůj stav (zohyždění) nahraditi. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že procesní soud přiřknul žalujícímu náhradu za zohyždění po rozumu § 1326 obč. zák., ačkoli si toto zohyždění způsobil sám žalobce tím, že odmítl nositi umělé oko. Odvolatel při svých vývodech přehlíží, že žalobce kromě vyjmutého oka má od zlého nakládání předmět sporu tvořícího ještě viditelné jizvy na obličeji, a dále, že nemůže býti nucen, by si dal nasaditi a nosil umělé oko. Právem proto první soud přisoudil náhradu za zohyždění, kteréž žalujícímu jest na újmu při jeho zaměstnání a vzbuzuje dojem menší způsobilosti pro nedostatek jednoho oka.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že žalobci byla přiznána náhrada za zohyždění obličeje, ač oba znalci potvrdili, že si toto zohyždění obličeje žalobce způsobil sám, odmítnuv nositi umělé oko. Než odvolací soud správně dolíčil, že žalobce nemůže býti nucen k tomu, by si dal nasaditi a nosil umělé oko, neboť na tuto povinnost poškozeného nelze uznati ani z předpisu § 1326 obč. zák. ani ze všeobecných pravidel tohoto zákona o náhradě škody, vyslovených v §§ 1294, 1304 a 1325 obč. zák. Proto mu byla právem náhrada za zohyždění přiznána. Při tom sice odvolací soud ještě poukázal k tomu, že žalobce kromě vyjmutého oka má od zlého nakládání ještě také viditelné jizvy na obličeji, aniž ovšem při vyměření, při přezkoumávání, přiznané částky kladl zvláštní důraz na tyto jizvy. Za to jest žalovaného poukázati k důvodům rozsudku soudu první stolice, podle nichž tento soud již při výměře odškodnění za zohyždění přihlížel i k tomu, že by si žalobce po případě mohl svůj stav polepšiti umělým okem. Na tom odvolací soud nic nezměnil.

Čís. 11865.

Vydáním a přijetím směnec znějících na československé koruny jen k zajištění úvěru (krycí směnky), nikoliv na místě placení, nebylo nutně

změněno původní ujednání stran, že dluh má býti zaplacen v anglických librách šterlinků. V takovém případě byl (směnečný) věřitel oprávněn požadovati na dlužníku jen zapravení zbytku své pohledávky v anglických librách šterlinků podle kursu v den dospělosti, nikoliv zaplacení směnky plnou hodnotou, na niž zněla.

(Rozh. ze dne 8. září 1932, Rv II 591/32.)

Žalovaný koupil od žalobkyně zboží, jež bylo účtováno v anglických librách. K zajištění polovice kupní ceny byly vydány krycí směnky podepsané žalovaným jako příjemcem a spolužalovaným jako rukojmím. Směnečný platební příkaz na 8.220 Kč proti žalovaným ponechal pro cesní soud první stolice co do 3.623 Kč v platnosti, co do zbytku 4.596 Kč jej zrušil. Důvody: Jest rozřešiti jen otázku, zda se původní dluh v librách šterlinků změnil vystavením směnek v Kč na dluh splatný v Kč a zda pokles kursu libry šterlinků jde na úkor žalující, či žalované, ano původně bylo v úmyslu stran a jest nesporné, že dluh byl splatný v librách šterlinků, a že na nedoplatek kupní ceny měly býti vystaveny krycí směnky. Z dopisu žalované strany ze dne 27. března 1931 jest zjištěno, že žalovaná zaslala na nedoplatek 111.2 libry šterlinků krycí směnky, celkem na 18.220 Kč podle kursu 164 Kč = 1 £ a že strana žalující dopisem ze dne 1. dubna 1931 směnky přijala s prohlášením, že částky po jich dojití připíše žalovaným k dobru, aniž by protestovala proti tomu, že směnky mají býti i nadále krycími smenkami. Má proto soud za prokázáno, že se vydáním a přijetím směnek znějících na Kč na původním ujednání, že kupní cena je splatná v librách šterlinků, nic nezměnilo, a že směnky byly jen krycími smenkami. Z toho, že žalovaná strana zaplatila ve sporu Cs 305/32 částku 85.10 Kč ze směnky vystavené na 10.000 Kč, nelze dovozovati, že závazek z liber šterlinků přešel vystavením krycích směnek v Kč na dluh splatný v Kč. Ježto tedy zůstal dluh splatným v librách šterlinků, byla strana žalovaná podle čl. 336 druhý odstavec obch. zák. oprávněna plniti podle denního kursu v den splatnosti. Ježto pak jest nesporné, že dluh žalovaných činí 3.623 Kč 50 h s přísl., musel býti směnečný platební příkaz ponechán v platnosti ohledně této částky, kdežto ohledně zbývající částky 4.596 Kč 50 h byl zrušen s poukazem na ustanovení §§ 555 čís. 1, 558, 553 c. ř. s. K odvolání žalobkyně odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka vytýká rozsudku, že jeho zjištění o povaze sporné směnky a tedy i směnky na 10.000 Kč, že jsou to směnky krycí, odporuje spisům. Odvolací soud shledává však zjištění to správným z důvodů prvním soudem uvedených a ještě k tomu dodává: Platební podmínky, za nichž bylo zboží dodáno, byly žalující stranou nabídnuty straně žalované dopisem ze dne 18. března 1931 a ze dne 20. března 1931 a není sporu o tom, že byly žalovanou stranou přijaty. Podle nich byl žalované straně pro polovici kupní ceny poskytnut úvěr na devítiměsíční akcept. Ač obchod byl uzavřen mezi žalobkyní, sídlící v Rakousku, a žalovanými v Československu, byla kupní cena smluvena, jak nesporně, v anglických librách. To svědčí o zájmu žalující strany, by v této měně platila. První soud se proto právem zabýval otázkou, zda toto původní ujednání měny, v níž mělo býti plněno, bylo později, zejména vystavením směnek na 10.000 Kč a 8.220 Kč změněno. Ani

z řečených dopisů ani z proforma faktury (příl. 4) a z faktury (příl. 8) není zřejmo, na jakou měnu měla být směnka vystavena. Teprve v dopise ze dne 26. března 1931 žádá žalobkyně o zaslání směnky na 118.12 liber, čímž zase dala najevo, že požaduje placení v této měně. Žalovaný dopisem ze dne 27. března 1931 zaslal směnky znějící na čsl. koruny, při čemž přepočítal libry na Kč při kursu 164. Nevystavil však směnky na celou částku odpovídající 118.12 librám, požadovanou žalobkyní dopisem ze dne 26. března 1931, v níž bylo zahrnuto i příslušenství, nýbrž odpovídající jen 111.02 librám. Ani kurs 1 libra = 164 Kč nebyl stranami dohodnut, nýbrž stanovil si jej žalovaný sám podle denního kursu, jak tvrdí v dopise ze dne 13. dubna 1931, kdežto žalobkyně s tímto přepočtením nesouhlasila, jak projevila ve svých dopisech ze dne 1. dubna 1931 a 15. dubna 1931 a žádala přepočtení podle kursu 1:165 a proto si účtovala k dobru ještě 1.354 Kč 24 h. Z toho plyne, že zbytek kupní ceny nebyl by směnkami plně zaplacen, nýbrž že bylo zapotřebí ještě dalšího vyúčtování. Žalovaný ve svém dopisu ze dne 27. března 1931, odvolává se na telefonickou rozmluvu ze dne 24. března 1931, označil tyto směnky jako krycí směnky. Žalobkyně tomu neodporovala, jak první soud zjišťuje, ač v obchodním styku se takový projev nesouhlasu na určité prohlášení druhé strany musí očekávat, nemá-li to být pokládáno za projev souhlasu. Žalobkyně i v pozdější korespondenci neprojevuje souhlas, že přijímá směnky na zaplacení zbytku kupní ceny, na který by měla být směnka vystavena, když měla být vydána a přijata na jeho zaplacení, naopak, jak uvedeno, nesouhlasila s vyznačeným penízem na směnce. Třebaže tedy žalobkyně dalším dopisem ze dne 1. dubna 1931 sděluje žalované straně, že jí připíše směnky k dobru, předpokládajíc, že budou správně vyplaceny, a že si tam účtuje nedoplatek v čsl. korunách, nelze z toho usuzovat, že ujednáno placení v čsl. korunách na místo v anglických librách, neboť i dalšími dopisy žalované strany ze dne 13. ledna 1931 a žalobkyně ze dne 15. dubna 1931 je prokázáno, že se strany o přepočítacím kursu nedohodly a že žalobkyně nepokládala svou pohledávku směnkami za vyrovnánu. I tyto okolnosti podporují zjištění prvního soudu, že směnky nebyly dány na místě zaplacení, nýbrž jen k zajištění úvěru poskytnutého v anglických librách, tedy jako směnky krycí. Žalobkyně také ve svém přípravném spise ze dne 20. února 1932 praví »Vereinbarungsgemäss war dieser Restbetrag in einem 9 Monatsakzept vom Erstbeklagten abzudecken«. Z dopisu žalobkyně ze dne 19. října 1931 lze rovněž seznati, že žalobkyně byla toho názoru, že má za žalovanými pohledávku v librách šterlinků, ježto jinak by dopis tento neměl pro žalovanou stranu smyslu. Správně proto I. soud nepřiznává rozhodující význam tomu, že žalování směnku na 10 000 Kč v této měně vyplatili, ježto po zjištění, že šlo o krycí směnku, mohlo být výtěžku této směnky použito jen k úhradě nedoplatku kupní ceny v librách šterlinků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn, neboť po právní stránce byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Rozhodnou jest pro tento spor otázka, zda původní ujednání stran, že zby-

tek kupní ceny za zboží má býti zapraven v anglických librách šterlinků, bylo změněno pozdějším vydáním a přijetím směnek, znějících na československé koruny. Oba nižší soudy zodpověděly otázku tak, že směnky byly žalovanými dány žalobkyni jen k zajištění úvěru v anglických librách šterlinků, tedy jako směnky krycí, nikoliv na místě placení dluhu, a že tudíž původní úmluva o zapravení zbytku kupní ceny v anglických librách šterlinků nebyla změněna. K tomuto závěru dospěly nižší soudy jen výkladem korespondence stran, výkladem listin, takže tu jde o právní posouzení věci, nikoliv o zjištění skutečností, jak se nepřesně vyjadřuje ve svém rozsudku odvolací soud. Žalobkyně jest proto formálně oprávněna, by odporovala správnosti onoho závěru odvolacího soudu s hlediska dovolacího důvodu podle § 503 čis. 4 c. ř. s. Právní vývody dovolání nejsou však s to, by vyvrátily výstižné a se skutečným obsahem předložených listin se shodující důvody napadeného rozsudku, jež dovolací soud schvaluje, takže stačí dovolatelku na ně odkázati. Byla tudíž žalobkyně oprávněna, požadovati na žalovaných jen zapravení zbytku své pohledávky v anglických librách šterlinků podle kursu v den dospělosti, nikoliv zaplacení směnky plnou hodnotou, na kterou zněla. Nižší soudy proto nepochybily po stránce právní, ponechavše směnečný platební příkaz v platnosti jen co do částky 3.623 Kč 50 h, která odpovídá zbytku dluhu žalovaných podle denního kursu anglických liber šterlinků v den splatnosti.

Čís. 11866.

Žalovanou pozůstalost zastupují ve sporu zpravidla všichni přihlášení dědicové. Od této zásady jest úchylna v případech, kde někteří z dědiců žalobní nárok uznali, kdež stačí zastoupení dědici, kteří nárok neuznali. Z toho, že jeden z dědiců vystoupil proti pozůstalosti žalobou, vyplývá, že dluh pozůstalosti uznává a není třeba, by zastupoval pozůstalost ve sporu. Opatrovníka by bylo třeba jen, kdyby tu nebylo vůbec dědiců, kteří by byli zástupci pozůstalosti.

Vydání příkazu podle § 6, druhý odstavec, c. ř. s. není na závadu zákaz novot podle § 482 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. září 1932, R I 536/32.)

K pozůstalosti po Václavu S-ovi se přihlásili Josef S., Anna S-ová a Božena S-ová. Josef S. přihlásil k pozůstalosti pohledávku, jež však nebyla uznána Boženou S-ovou za dluh pozůstalosti. Žalobě Josefa S-a proti pozůstalosti po Václavu S-ovi zastoupené přihlášenou dědičkou Boženou S-ovou procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s celým předchozím řízením jako zmatečný a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Žalobce přihlásil k pozůstalosti jako věřitel zažalovanou pohledávku, pohledávka však nebyla uznána pozůstalou vdovou Boženou S-ovou za dluh pozůstalosti. Podle §§ 547 a 550 obč. zák. dědic, jehož přihláška byla přijata, představuje zůstavitele, a proti třetím osobám považuje se za jedinou osobu. Může